

Pel darrere Carles Capdevila

Dilluns: Xavier Bosch
Dimarts: Albert Om
Dimecres: **Carles Capdevila**
Dijous: Anna Grau
Divendres: Francesc Orteu
Dissabte: Sílvia Soler

ANDREW PARSONS / AP

Sóc dormilega

Dormir és el meu gran vici. Ho estava deixant, convençut que la virtut era treballar fins a l'estrès, però vist que l'insomni és l'epidèmia de moda, surto de l'armari per admetre que sóc un dormilega, modèstia a part.

Que una criatura dormi és una benedicció, no només perquè calladets estan tan bufons, sinó perquè jeure és un cinquanta per cent de la seva feina. Això permet escoltar als parcs de declaracions orgulloses com "el meu nen em dorm dotze hores seguides", amb l'abús del possessiu tan propi de la paternitat competitiva. Ja no estic en edat de créixer, però dormir és una de les coses que faig millor i més de gust. En els bons temps havia arribat a batre rècords de vint hores seguides.

L'entrada en el món adult em va portar a avergonyir-me'n, a mesura que entenia que el prestigi se l'enduenien activitats més sacrificades. Les cultures de l'esforç i del treball semblen renyides amb el culte a la son, i em vaig deixar seduir per testimonis envejables del tipus "jo amb cinc horetes ja estic com nou". Gràcies a un horari matiner i a una facilitat innata per complicar-me la vida, he aconseguit apartar-me del meu hàbit natural fins a l'extrem oposat, el de no dormir més de sis hores diàries.

Dormir com un nadó no hauria de ser considerat una ganduleria, sinó un necessari retorn als orígens

Ja he descobert, doncs, que puc sobreviure dormint poc i rendint molt. Però també he confirmat que això no és vida. Lluny de renegar del dormilega que porto a dins, l'enyoro. Si em fico al llit sis hores abans que soni el despertador i he de triar entre el sexe i el primer son, m'adormo abans d'haver pres cap decisió. Els trastorns per manca de repòs disparen el negoci de l'ansiolític. Qualsevol estat de nervis per temes personals o laborals ens aboca a l'insomni, i n'hi ha que un simple canvi de llit, d'horari, o de temperatura, ja els

manté desperts i els esguerra el viatge. Si algú dedica tot el sant dia a passejar, riure i dormir serà qualificat de gandul, fins que algun dia un metge li ordenarà que faci aquestes tres coses, però de forma més sofisticada, o sigui pitjor: que vagi al gimnàs a caminar damunt d'una cinta que no porta enlloc, que faci risoteràpia i que prengui pastilles tranquil·litzants. Després d'un llarg hivern que m'ha tingut més desvetllat del que tocava, porto uns dies exercitant un dels talents que m'han tocat a la rifa genètica, l'art de dormir com un soc. No baixo de les nou hores, i sempre cau una migdiadeta de propina. Podria dissimular i dir que és una cura antiestrès, però això sona massa provisional. M'estimo més enganyar-me, i pensar que és un retorn als orígens. carles.capdevila@gmail.com

+
AVUI
Des del 1976

ÍNDEX
26.07.06

Opinió	 2
Política	 5
Món	 10
Economia	 16
Diàleg	 22
Societat	 25
Cultura i Espec.	34
People	 42
Cartellera	 45
Esports	 50
Comunicació	.. 54
El dia d'avui	.. 58
El temps	 60
Jocs	 61

TEMPS D'AVUI

Andorra

RUIXATS
37°/13°

Barcelona

SOL
32°/26°

Palma

SOL
37°/21°

València

SOL
31°/24°

QUIM ARANDA FOTOS DE MAL PUBLICAR

El setmanari *Time* del 24 de juliol publica una foto d'un milicià de Hezbol·lah vestit amb la samarreta del Reial Madrid. A la mà dreta porta una metralladora i al pit l'escut de Bernabéu i la publicitat de Siemens. N'és responsable la Casa Blanca? No pas la de Madrid. Ningú no hi ha parat atenció perquè la foto és una anècdota. Sí, en canvi, a la de Zapatero amb la kúfia, el mocador palestí, per bé que les imatges que haurien d'escandalitzar són les dels morts i ferits -civils, terroristes, soldats-, i les de la destrucció del Líban. El president espanyol no va buscar la instantània, l'hi va trobar, i és mesurable el profit i el rebuig que en traurà. Com a molt podrien acusar els agents de seguretat de no aturar a temps el jove palestí que l'hi va posar. Què n'haurien d'haver fet, però? Abatre'l a trets? ¿Utilitzar una força desproporcionada per evitar l'incident diplomàtic i les reaccions maniquees posteriors? Potser el problema, i d'aquí ve l'escàndol hipòcrita, és que el mocador estava tacat. De què? De sang? Sang de qui? De les víctimes; dels assassins: fàcil intercanvi de papers a l'Orient Mitjà. De fet, totes les banderes d'Estats vessen sang. I els presidents dels governs, reis, prínceps i ciutadans les besen, les santifiquen i s'hi fan fotos sense avergonyir-se'n. Quan Iraq va envair Kuwait (agost de 1990) i la crisi del golf Pèrsic es va fer evident, una sèrie d'imatges de Saddam amb Felipe González, pertanyents a l'arxiu d'Efe, van córrer per les redaccions d'alguns diaris. Corresponien a un viatge que González havia fet com a líder de l'oposició encara, el juny de 1980. També en vaig veure del rei amb Saddam (juny de 1978). De fotos incòmodes n'hi pot haver sempre. Tant com anècdotes. Però són pitjors les paraules amb què s'interpreten i les intencions amb què es difonen.

Durant l'estiu gaudeix també dels suplementos de l'**AVUI+**

Divendres,
Sortim.

Dissabte,
El Cèntim.

Diumenge,
Plaers.

El diari dels catalans d'avui.

1 0 3 6 4

8 427955 100012